

Η Βουλή στο ντιβάνι του ψυχιάτρου

[Επιστήμες / Ψυχολογία - Ψυχιατρική](#)

Κόλλια Ελευθερία

Παθολογικός ναρκισσισμός, αλαζονεία, παραληρηματική αντίληψη της πραγματικότητας είναι γνωρίσματα των πολιτικών.

Το 1ο Πανελλήνιο Συνέδριο Ένωσης Επαγγελματιών Ψυχιάτρων Ελλάδος δανείστηκε τον διάλογο για να δείξει ότι εκπρόσωποι της πολιτικής ζωής του τόπου εμφανίζουν λόγο και συμπεριφορές με χαρακτηριστικά από το φάσμα της ψυχοπαθολογίας, ικανές πολλές φορές να πείσουν τους ειδικούς ότι χρήζουν ιατρικής παρακολούθησης.

Παθολογικός ναρκισσισμός, αλαζονεία, παραληρηματική αντίληψη της πραγματικότητας (με την έννοια της πολιτικής κατασκευής) είναι από τα πλέον ηχηρά γνωρίσματα τα οποία γεννούν ερωτήματα για την ψυχική και πνευματική συγκρότησή τους. «Το Βήμα» επικοινωνήσε με ειδικούς επιχειρώντας να προσεγγίσει με επιστημονική ματιά τις προσωπικότητες γνωστών πολιτικών. Με βάση συγκεκριμένες δηλώσεις αλλά και γενικότερα τον δημόσιο λόγο βουλευτών και υπουργών οι ψυχίατροι σκιαγράφησαν το προφίλ τους επιθυμώντας για ευνόητους λόγους να διατηρήσουν την ανωνυμία τους.

«Η αλλαγή του πολιτικού σκηνικού και η πίεση που υφίστανται βουλευτές και υπουργοί, είτε γιατί κινδυνεύουν να μην εκλεγούν είτε γιατί έχουν αναμειχθεί με αμφιλεγόμενο τρόπο σε γνωστές υποθέσεις, γεννούν συγκρούσεις δύσκολες στη διαχείρισή τους» λέει ο πρόεδρος του 1ου Πανελληνίου Συνεδρίου Ένωσης

Επαγγελματιών Ψυχιάτρων Ελλάδος και διευθυντής της Ψυχιατρικής Κλινικής στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» κ. Κ. Αλεξανδρόπουλος.

«Είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι αρκετοί από τους ανθρώπους αυτούς αντιμετωπίζουν διαταραχές στον ύπνο τους. Υπάρχουν περίσσιο άγχος, ανασφάλεια, πίεση από τις εξωτερικές συνθήκες. Η νέα πραγματικότητα τους είναι οδυνηρή».

Ασθενείς ηγέτες

Το εν λόγω συνέδριο έρχεται σε μια κρίσιμη χρονική συγκυρία να θίξει τη λεπτή σχέση μεταξύ πολιτικής και ασθένειας και δη της ψυχικής, ισχυρού ταμπού ακόμη και στις προηγμένες κοινωνίες.

«Η σχετική διεθνής βιβλιογραφία δεν έχει να επιδείξει πλούσιο έργο, κάνοντας το βιβλίο του Ντέιβιντ Οουεν, πρώην υπουργού Εξωτερικών της Μ. Βρετανίας και ιατρού νευρολόγου, «Ασθενείς ηγέτες στην εξουσία», να ξεχωρίζει» τονίζει διακεκριμένος ψυχίατρος.

«Ο Οουεν πολύ εύστοχα βαφτίζει την ασθένεια που πλήττει ενίοτε - και υπό την επήρεια της μέθης της εξουσίας - τους πολιτικούς (μεταξύ άλλων τον Τόνι Μπλερ και τον Τζορτζ Μπους), σύνδρομο της ύβρεως. Υπερβολική αυτοπεποίθηση, απαξίωση των αντίθετων απόψεων ή και όλων των απόψεων πλην των δικών τους, με αποτέλεσμα την αλλοιωμένη αντίληψη της πραγματικότητας. Πιστεύω ότι σε αυτή την κατηγορία εμπίπτουν αρκετοί τουλάχιστον από τους πρωτοκλασάτους της Ελληνικής Βουλής».

Πριγκιπικό σύνδρομο

«Η συμπεριφορά του κ. Γιώργου Παπανδρέου είναι ξεχωριστή λόγω της οικογενειακής ιστορίας του» τονίζει ο ίδιος. «Διέπεται από πριγκιπικό σύνδρομο, συνοδεύεται ωστόσο και από μεγάλη προσπάθεια να σταθεί στο ίδιο ύψος με τον πατέρα και τον παππού του. Πρέπει να του αναγνωρισθεί μεγάλη αντοχή - η αντοχή είναι συναίσθημα - υπό συνθήκες ιδιαίτερα πιεστικές. Οι κινήσεις του υποδηλώνουν άτομο μοναχικό, που μπορεί να λειτουργήσει σε κατάσταση πολιτικής απομόνωσης και υπό το βάρος μεγάλης σωματικής κόπωσης - ο ρυθμός με τον οποίο έκανε ταξίδια ήταν εξοντωτικός».

Αίσθημα υπεροχής

«Ο κ. Ευάγγελος Βενιζέλος διακατέχεται σαφώς από αίσθημα υπεροχής, φαντάζει υπεροπτικός. Καθώς έχει πλήρη συναίσθηση της ευφυΐας του, εμφανίζει ίχνη

ναρκισσισμού. Φαίνεται να αγαπά την αίσθηση του ελέγχου των πραγμάτων, ίδιον της εξουσίας. Φέρει αρκετά τσορτσιλικά χαρακτηριστικά».

Και η κυρία Λιάνα Κανέλλη, μονίμως κινούμενη σε ασυνήθιστες οκτάβες; «Ατομο υπερθυμικό, με υπερχειλίζοντα συναισθηματικό κόσμο. Είναι αρκετά περίπλοκη περίπτωση, καθώς η έντονη ιδιοσυγκρασία της συνδυάζεται με παιδεία και εμπειρία. Αντέχει τη δημόσια έκθεση. Όσοι τη γνωρίζουν καλά θα την έχουν δει σίγουρα και να «πέφτει» πολύ ψυχολογικά».

Αντιθέτως, η εκφορά της κυρίας Ντόρας Μπακογιάννη παρέχει σαφή εικόνα. «Χαρακτηρίζεται από καθήλωση στην περίοδο προδοσίας της οικογένειας Μητσοτάκη από τον Αντώνη Σαμαρά - ο λόγος της εμπεριέχει συχνά υπαινιγμούς υποδηλώνοντας πικρία. Αγωνιμοποίητη νύφη».

Σύνδρομο της ύβρεως

Ο πολιτικός που έσπειρε θύελλες, ως εμπνευστής τού «μαζί τα φάγαμε», κ. Θόδωρος Πάγκαλος αντιμετωπίζεται με προσοχή: «Έχει ασκήσει πολλά χρόνια εξουσία, φέρει αρκετά συμπτώματα του συνδρόμου της ύβρεως. Το προχωρημένο της ηλικίας του, όμως, σε συνδυασμό με το πρόβλημα σακχαροδιαβήτη που αντιμετωπίζει, μπορούν να ερμηνεύσουν περισσότερα από όσα μπορεί ένας ψυχίατρος».

«Ο δημόσιος λόγος του κ. Μίμη Ανδρουλάκη κρύβει άγχος επιβεβαίωσης. Διεκδικεί για τον εαυτό του τον ρόλο του σοφού, προσπαθεί πολύ να είναι αρεστός, αν και με όρους παρελθόντος».

Καταπέλτης η κρίση για τον κ. Κίμωνα Κουλούρη. «Το τελευταίο περιστατικό - η παρανομία με το κόκκινο και όσα επακολούθησαν - αντανακλά ανοργάνωτη προσωπικότητα. Ο λόγος του είναι ανερμάτιστος, με έντονο συναισθηματισμό αλλά και θράσος, μοιάζει να μην έχει αίσθηση του δικαίου και της νομιμότητας».

Ο Καβάφης και η βία

Το περιβόλι των δηλώσεων του κ. Γ. Καρατζαφέρη δεν «αποδίδει» τα αναμενόμενα. Μεταφορές, αλληγορίες, απαγγελία Καβάφη, ως και επίκληση των Beatles στις 2 τα ξημερώματα.

«Όλα αυτά του χρησιμεύουν ως επικοινωνιακά τερτίπια, δεν κρύβουν ψυχοπαθολογία. Ο πρόεδρος του ΛΑΟΣ ξεκινάει από μεγάλες αλήθειες και γενικεύει κατά το δοκούν. Το πόσο επικίνδυνος μπορεί να γίνει πολιτικά θα το κρίνουν όμως άλλοι».

Κληθείς να σχολιάσει την ατάκα του κ. Μιχάλη Χρυσοχοΐδη περί αδιάβαστου μνημονίου, ο ίδιος ψυχίατρος διαβλέπει «ανευθυνότητα, ψυχική ανωριμότητα και έλλειψη ορίων τέτοια ώστε - αν και υπάρχει πλήρη συνείδηση - να ωθείται στη σχετική δήλωση».

Παραδόξως οι εκφάνσεις βίας στο Κοινοβούλιο δεν τον ανησυχούν ιδιαίτερα. «Πίσω από την εκσφενδόνιση του τόμου του μνημονίου από τον κ. Π. Μαυρίκο προς τον Ευ. Βενιζέλο λανθάνει έλλειψη ελέγχου αλλά τίποτε περισσότερο. Η στάση άλλωστε του βουλευτή του ΚΚΕ είναι συνεπής προς την πολιτική πλατφόρμα του, που υπερβαίνει τα συνήθη όρια, είναι πλατφόρμα ζωής, κοσμοαντίληψης, και υπό το πρίσμα αυτό θα πρέπει να κριθεί. Διαφορετικά θα βγάζαμε όλους τους κομμουνιστές παραληρηματικούς».

Όταν κυβερνούν οι... ασθένειες

Ο Τζον Κένεντι, ο Ανδρέας Παπανδρέου και οι άλλοι

Προβλήματα υγείας αλλά και ψυχικές νόσοι έχουν πολλές φορές καθορίσει αποφάσεις ιστορικής σημασίας, σαφώς μεγαλύτερης αυτών που λαμβάνονται εντός του Ελληνικού Κοινοβουλίου.

Σύμφωνα με το βιβλίο του Ντέιβιντ Ουεν, από τους 37 διατελέσαντες προέδρους των Ηνωμένων Πολιτειών ως το 1974 σχεδόν οι μισοί (49%) έπασχαν από κάποια σημαντική ψυχική νόσο και μάλιστα το 27% κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Ο Τζον Κένεντι έπασχε από τη νόσο του Αντισον, ενδοκρινολογική διαταραχή των επινεφριδίων, και ήταν σε κακή κατάσταση, ψυχολογικά και σωματικά, τόσο κατά την αποτυχημένη απόβαση των Αμερικανών στον Κόλπο των Χοίρων στην Κούβα όσο και κατά την εξίσου αποτυχημένη συνάντησή του με τον Χρουστσόφ στη Βιέννη.

Ο Τσόρτσιλ κατανάλωνε μεγάλες ποσότητες αλκοόλ, όπως και ο Νίξον, ενώ έπασχε κατά περιόδους από σοβαρή κατάθλιψη. Ο Μιτερράν διαγνώστηκε με καρκίνο του προστάτη και μεταστάσεις στα οστά έξι μήνες μετά την ανάληψη της γαλλικής προεδρίας, διανύοντας - εν κρυπτώ - περιόδους σοβαρής μελαγχολίας.

«Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής υπέφερε από σοβαρή βαρηκοΐα για πολλά χρόνια,

ενώ στα τελευταία χρόνια του η ακοή του ήταν άκρως περιορισμένη» υπογραμμίζει ο κ. Νίκανδρος Μπούρας, ομότιμος καθηγητής Ψυχιατρικής στο King's College του Λονδίνου. «Ο Ανδρέας Παπανδρέου υπέφερε από σοβαρό καρδιακό νόσημα και παρέμεινε νοσηλευόμενος επί μακρόν ενώ ήταν πρωθυπουργός της χώρας. Κατά πόσο η ψυχολογική τους κατάσταση επηρεαζόταν κατά καιρούς από τα σωματικά τους νοσήματα δεν το γνωρίζουμε, μολονότι υπάρχουν αρκετές γραπτές μαρτυρίες για την αυταρχικότητα του Καραμανλή και την πολυπλοκότητα του Παπανδρέου. (...) Η ύπαρξη πάντως κάποιου προβλήματος υγείας δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε και αποτυχημένη διακυβέρνηση της χώρας».

Πηγή : <http://www.tovima.gr/politics/article/?aid=446621&h1=true>

<http://bit.ly/1aHsMe4>